

¹وَكَانَ الصَّبِيُّ صَمُوئِيلُ يَخْدُمُ الرَّبِّ أَمَامَ عَالِي. وَكَانَتْ كَلِمَةُ الرَّبِّ عَزِيْرَةً فِي تِلْكَ الْآيَامِ. لَمْ تَكُنْ رُؤْيَا كَثِيْرًا.² وَكَانَ فِي ذَلِكَ الزَّمَانِ إِذْ كَانَ عَالِي مُصْطَلِعًا فِي مَكَانِهِ وَعَيْنَاهُ ابْتَدَأَتْ تَضَعْقَانِ لَمْ يَقْدِرْ أَنْ يُبْصِرَ.³ وَقَبْلَ أَنْ يَنْطَفِئَ سِرَاجُ اللَّهِ، وَصَمُوئِيلُ مُصْطَلِعٌ فِي هَيْكَلِ الرَّبِّ الَّذِي فِيهِ تَابُوثُ اللَّهِ،⁴ أَنَّ الرَّبَّ دَعَا صَمُوئِيلَ، فَقَالَ، هُنْتَدَا.⁵ وَرَكَضَ إِلَى عَالِي وَقَالَ، هُنْتَدَا لِأَنَّكَ دَعَوْتَنِي. فَقَالَ، لَمْ أَدْعُ. ارْجِعْ اضْطَلِعْ. فَدَهَبَ وَاضْطَلَعَ.⁶ ثُمَّ عَادَ الرَّبُّ وَدَعَا أَيْضًا صَمُوئِيلَ. فَقَامَ صَمُوئِيلُ وَدَهَبَ إِلَى عَالِي وَقَالَ، هُنْتَدَا لِأَنَّكَ دَعَوْتَنِي. فَقَالَ، لَمْ أَدْعُ يَا ابْنِي. ارْجِعْ اضْطَلِعْ.⁷ وَلَمْ يَعْرِفْ صَمُوئِيلُ الرَّبَّ بَعْدُ، وَلَا أَعْلَنَ لَهُ كَلَامَ الرَّبِّ بَعْدُ.⁸ وَعَادَ الرَّبُّ قَدْعًا صَمُوئِيلَ تَالِيَةً. فَقَامَ وَدَهَبَ إِلَى عَالِي وَقَالَ، هُنْتَدَا لِأَنَّكَ دَعَوْتَنِي. فَفَهَمَ عَالِي أَنَّ الرَّبَّ يَدْعُو الصَّبِيَّ.⁹ فَقَالَ عَالِي لِمُصْمُوئِيلَ، اذْهَبْ اضْطَلِعْ، وَيَكُونُ إِذَا دَعَاكَ تَقُولُ، تَكَلَّمْ يَا رَبُّ لِأَنَّ عَبْدَكَ سَامِعٌ. فَدَهَبَ صَمُوئِيلُ وَاضْطَلَعَ فِي مَكَانِهِ.¹⁰ فَجَاءَ الرَّبُّ وَوَقَفَ وَدَعَا كَالْمَرَّاتِ الْأُولَى، صَمُوئِيلَ صَمُوئِيلَ. فَقَالَ صَمُوئِيلُ، تَكَلَّمْ لِأَنَّ عَبْدَكَ سَامِعٌ.¹¹ فَقَالَ الرَّبُّ لِمُصْمُوئِيلَ، هُوَذَا أَنَا فَاعِلٌ أَمْرًا فِي إِسْرَائِيلَ كُلِّ مَنْ سَمِعَ بِهِ تَطِنٌ أَدْنَاهُ.¹² فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ أَقِيمْ عَلَيَّ عَالِي كُلِّ مَا تَكَلَّمْتُ بِهِ عَلَيَّ بَيْتِهِ. أَتُبْدِئُ وَأَكْمَلُ.¹³ وَقَدْ أَحْبَبْتُهُ يَا ابْنِي أَقْضِي عَلَيَّ بَيْتِهِ إِلَى الْأَبَدِ مِنْ أَجْلِ السَّرِّ الَّذِي يَعْلَمُ أَنَّ بَيْتِهِ قَدْ أُوجِبُوا بِهِ اللَّعْنَةَ عَلَيَّ أَنْفُسِهِمْ، وَلَمْ يَزِدْهُمْ.¹⁴ وَلِذَلِكَ أَقْسَمْتُ لِبَيْتِ عَالِي أَنَّهُ لَا يَكْفُرُ عَنْ سَرِّ بَيْتِ عَالِي بِدِيْحَةٍ أَوْ بِتَقْدِمَةٍ إِلَى الْأَبَدِ.¹⁵ وَاضْطَلَعَ صَمُوئِيلُ إِلَى الصَّبَاحِ، وَفَتَحَ أَبْوَابَ بَيْتِ الرَّبِّ. وَخَافَ صَمُوئِيلُ أَنْ يُخْبِرَ عَالِي بِالرُّؤْيَا. فَدَعَا عَالِي صَمُوئِيلَ وَقَالَ، يَا صَمُوئِيلُ ابْنِي فَقَالَ، هُنْتَدَا.¹⁷ فَقَالَ، مَا الْكَلَامُ الَّذِي كَلَّمَكُ بِهِ. لَا تُخَفِ عَنِّي. هَكَذَا يَعْمَلُ لَكَ اللَّهُ وَهَكَذَا يَرِيدُ إِنَّ أَحْقَيْتَ عَنِّي كَلِمَةً مِنْ كُلِّ الْكَلَامِ الَّذِي كَلَّمَكُ بِهِ.¹⁸ فَأَحْبَبْتَهُ صَمُوئِيلُ بِجَمِيعِ الْكَلَامِ وَلَمْ يُخَفِ عَنْهُ. فَقَالَ، هُوَ الرَّبُّ. مَا يَخْسُنُ فِي عَيْنَيْهِ يَعْمَلُ.¹⁹ وَكَبِرَ صَمُوئِيلُ وَكَانَ الرَّبُّ مَعَهُ، وَلَمْ يَدَعْ سَبِيًّا مِنْ جَمِيعِ كَلَامِهِ يَسْقُطُ إِلَى الْأَرْضِ.²⁰ وَعَرَفَ جَمِيعُ إِسْرَائِيلَ مِنْ دَانَ إِلَى بَيْرِ سَعِيعٍ أَنَّهُ قَدْ أُوتِمِنَ صَمُوئِيلُ نَبِيًّا لِلرَّبِّ.²¹ وَعَادَ الرَّبُّ بَسْرَاءً فِي شَيْلُوهُ، لِأَنَّ الرَّبَّ اسْتَعْلَنَ لِمُصْمُوئِيلَ فِي شَيْلُوهُ بِكَلِمَةِ الرَّبِّ.

¹Und da Samuel, der Knabe, dem HERRN diente unter Eli, war des HERRN Wort teuer zu derselben Zeit, und war wenig Weissagung.²Und es begab sich, zur selben Zeit lag Eli an seinem Ort, und seine Augen fingen an, dunkel zu werden, daß er nicht sehen konnte.³Und Samuel hatte sich gelegt im Tempel des HERRN, da die Lade Gottes war, und die Lampe Gottes war noch nicht verloschen.⁴Und der HERR rief Samuel. Er aber antwortete: Siehe, hier bin ich!⁵und lief zu Eli und sprach: Siehe, hier bin ich! du hast mich gerufen. Er aber sprach: Ich habe dich nicht gerufen; gehe wieder hin und lege dich schlafen. Und er ging hin und legte sich schlafen.⁶Der HERR rief abermals: Samuel! Und Samuel stand auf und ging zu Eli und sprach: Siehe, hier bin ich! du hast mich gerufen. Er aber sprach: Ich habe nicht gerufen, mein Sohn; gehe wieder hin und lege dich schlafen.⁷Aber Samuel kannte den HERRN noch nicht, und des HERRN Wort war ihm noch nicht offenbart.⁸Und der HERR rief Samuel wieder, zum drittenmal. Und er stand auf und ging zu Eli und sprach: Siehe, hier bin ich! du hast mich gerufen. Da merkte Eli, daß der HERR den Knaben rief,⁹und sprach zu ihm: Gehe wieder hin und lege dich schlafen; und so du gerufen wirst, so sprich: Rede, HERR, denn dein Knecht hört. Samuel ging hin und legte sich an seinen Ort.¹⁰Da kam der HERR und trat dahin und rief wie vormals: Samuel, Samuel! Und Samuel sprach: Rede, denn dein Knecht hört.¹¹Und der HERR sprach zu Samuel: Siehe, ich tue ein Ding in Israel, daß, wer das hören wird, dem

1 Samuel 3

werden seine beiden Ohren gellen.¹² An dem Tage will ich erwecken über Eli, was ich wider sein Haus geredet habe; ich will's anfangen und vollenden.¹³ Denn ich habe es ihm angesagt, daß ich Richter sein will über sein Haus ewiglich um der Missetat willen, daß er wußte, wie seine Kinder sich schändlich hielten, und hat ihnen nicht gewehrt.¹⁴ Darum habe ich dem Hause Eli geschworen, daß die Missetat des Hauses Eli solle nicht versöhnt werden weder mit Schlachtopfer noch mit Speisopfer ewiglich.¹⁵ Und Samuel lag bis an den Morgen und tat die Türen auf am Hause des HERRN. Samuel aber fürchtete sich, das Gesicht Eli anzusagen.¹⁶ Da rief ihn Eli und sprach: Samuel, mein Sohn! Er antwortete: Siehe, hier bin ich!¹⁷ Er sprach: Was ist das Wort, das dir gesagt ist? Verschweige mir nichts. Gott tue dir dies und das, wo du mir etwas verschweigst, das dir gesagt ist.¹⁸ Da sagte es Samuel alles an und verschwieg ihm nichts. Er aber sprach: Es ist der HERR; er tue, was ihm wohl gefällt.¹⁹ Samuel aber nahm zu, und der HERR war mit ihm, und fiel keines unter allen seinen Worten auf die Erde.²⁰ Und ganz Israel von Dan an bis gen Beer-Seba erkannte, daß Samuel ein treuer Prophet des HERRN war.²¹ Und der HERR erschien hinfort zu Silo; denn der HERR war durch Samuel offenbart worden zu Silo durchs Wort des HERRN. Und Samuel fing an zu predigen dem ganzen Israel.